

30. האדם ורצונו החופשי

כדי שניתן יהיה למסור תמונה שלמה על-כך, יש לקחת בחשבון גם הרבה ממה שמתרחש מבחוץ, ושיש לו השפעה על הדבר העיקרי במידה זו או אחרת!

הרצון החופשי!

זהו דבר שאפילו אנשים גדולים חדלים לחשוב לגביו, משום שאם חלה עליך אחריות מכוח חוקי-הצדק, הרי שהם מחייבים גם קיומה של יכולת קבלת-ההחלטות החופשית.

בכל מקום בו שומע האדם, מכל הצדדים מגיעה הקריאה:

היכן קיים בעצם הרצון החופשי אצל האדם, כאשר בפועל מדובר בהנחיה, ניהול, קביעה, השפעות-הכוכבים וקארמה (גורל)?

האדם נדחף, מוסת, מעוצב, בין אם ירצה בכך או לא!

מחפשים רציניים עטים בקנאות על כל נושא הדין ברצון החופשי, בהכרה הנכונה בהחלט, שבדיוק כאן נדרשת הבהרה.

כל עוד חסר הסבר כזה יקשה על האדם גם להתאים עצמו ולקבוע בצורה נכונה מהו באמת מיקומו בבריאה-הגדולה.

אולם אם אינו מותאם נכונה אל הבריאה, הוא יישאר זר לה, ויניח לעצמו להיות נדחף, מוסת ומעוצב, משום שחסרה לו תחושת המטרה.

וכך מוביל דבר אחד למשנהו, ועל-פי הרצף הטבעי, הפך האדם להיות מה שהינו כיום, אולם לא מה שאמור היה להיות למעשה!

הפגם הגדול ביותר שלו, הוא שאינו יודע היכן טמון באמת הרצון החופשי וכיצד עליו להפעילו.

מצב זה אף מראה בבירור, שהוא איבד לחלוטין את הדרך אל רצונו החופשי, ואינו יכול עוד למוצאה.

הכניסה אל נתיב ההבנה אינה ניתנת עוד לזיהוי עקב החולות הנוודדים שנסחפו על דרכה. העקבות נמחקו.

האדם מהלך חסר-מטרה במעגלים, מתיש עצמו, עד שרוח רעננה תפנה סוף-סוף את הדרך.

מובן מאליו, שסופת-החול המתרוממת עולה במערבולת עצומה ועשויה לערפל עדיין במהלכה את עיניהם של רבים, הממשיכים לתור בצימאון אחר הפתח שיוליכם אל הדרך.

לכן מוטל על כל אחד לנהוג בזהירות מרבית ולשמור על צלילות מבטו, עד שקיעתו של אחרון גרגרי-האבק באותה סופת-חול.

אחרת ייתכן שיראה אמנם את הדרך, אולם מבטו יהיה עדיין מעורפל קלות, ואחת מרגליו תסטה הצידה ממנה, תיכשל והוא ייפול, רק כדי לשקוע בחול שעדיין מכסה את הדרך שלפניו.

—

חוסר ההבנה שאנשים מגלים בעקשנות, שוב ושוב, כלפי קיומו האמיתי של רצון-חופשי, נעוץ בעיקר בחוסר-הבנה של מהו למעשה הרצון-החופשי.

ההסבר טמון כמובן כבר בכינוי עצמו, אולם כמו בכל מקום, גם כאן אין האדם רואה את הדבר הפשוט באמת, על-שום פשטותו הרבה, אלא מחפש במקום שגוי, ומשום כך גם אינו מסוגל לדמיין לעצמו את הרצון-החופשי.

במילה "רצון" מבינים כיום חלק-הארי של האנשים, את התייצבותו העוצמתית של המוח האנושי, כאשר השכל, המחובר למרחב ולזמן, מנתב את החשיבה והרגשות אל-עבר כיוון מסוים וקובע עבורם את המטרה.

ואולם זה אינו הרצון-החופשי, אלא זהו רצון הכבול בשלשלאות השכל הארצי.

בלבול זה, המתרחש אצל אנשים כה רבים, מוביל לטעות גדולה, ומקים חומה שאינה מאפשרת זיהוי ותפישה.

כאשר הוא מוצא פערים, אז מתחיל האדם לתהות, נתקל בסתירות ומתקשה להכניס כל היגיון בדברים.

הרצון החופשי, שהוא לבדו בעל השפעה כה מכרעת על החיים האמיתיים, שהשפעתו מגיעה הרחק אל העולם-שמעבר, שחותמו מכביד על הרוח ומסוגל לעצבה, הוא מסוג אחר לחלוטין. הוא גדול מכדי להיות כה ארצי.

לפיכך אין לו כל קשר לגוף הארצי-החומרי, ואף לא אל המוח.

הוא מצוי ברוח לבדה, בנשמת האדם.

לולא פינה האדם תמיד, שוב ושוב, שליטה בלתי-מוגבלת לשכל, יכול היה הרצון-החופשי מרחיק-הלכת של רוחו, ה"אני" האמיתי, להנחות את המוח-השכלי ולכוונו, מתוך בינת-הלב המעודנת.

הרצון הכבול, הנדרש בהכרח לשם ביצוע כל היעדים הארציים, הכבולים למרחב ולזמן, מוסט על-כן לעתים-קרובות ביותר, לדרך שונה מזו שבה אנו דנים כעת.

מובן לפיכך, שגם הגורל מנותב עמו לכיוון אחר, משום שהקארמה מושכת, בעקבות הדרכים שמסלולן השתנה, גם בסיבים אחרים ויוצרת פעולת-גומלין שונה.

הסבר זה, כמובן, אינו מספק הבנה טובה יותר לגבי מהותו של הרצון-החופשי.

אם נשרטט תמונה שלמה, הרי שיש לדעת כיצד יושם כבר הרצון-החופשי.

יש לדעת גם כיצד התרחשה הסתבכות כה רב-גונית של קארמה קיימת, המסוגלת להסתיר את השפעות הרצון-החופשי במידה שיקשה, או אף בלתי-ניתן לחלוטין יהיה, לזהות כלל את קיומו.

הסבר מסוג זה, מכל-מקום, אפשרי רק כאשר מתייחסים לכל קיומו של האדם הרוחני כאל נקודת-המוצא, החל מן הרגע בו שקע זרעו-הרוחני של האדם לראשונה בשקע האת'רי, ועד לשוליים הקיצוניים ביותר של החומריות הגשמית.

—

אז נוכל לראות שהאדם כולו אינו מה שנדמה לנו שהינו.

הוא אינו מחזיק עוד בכיסו את הזכות ההכרחית לשם הגעה אל השלווה ולהמשך חיי-הנצח האישיים * (הרצאה מס' 20: יום הדין).

הביטוי "כולנו ילדיו של האל", במובנו כפי שנתפש או נסבר על-ידי האנשים, הוא שגוי!

לא כל אדם הוא ילדו של האל, אלא הוא הופך כזה רק אם התפתח עד למידה זו.

האדם שוקע אל הבריאה כנבט-רוחני.

נבט זה נושא הכל בחובו, כדי שיוכל להתפתח באופן אישי ומודע ולהיות ילדו של האל.

התנאי המוקדם הוא, מכל-מקום, שיפתח את היכולות המתאימות ויטפחן, אך לא יאפשר להן להתנוון.

מהלך זה הוא גדול ועצום, ועדיין טבעי לחלוטין, בכל שלב בהתרחשותו.

דבר לא מתקיים בו לבד מהתפתחות הגיונית; וההיגיון מצוי בכל העבודה האלוהית, שכן שלמות זו וכל שלמות אחרת, חייבת להתבצע בצורה הגיונית.

כל נבט-רוח כזה נושא את אותן יכולות בתוכו, שכן מוצאו מן הרוח, וכל אחת מאותן יכולות טומנת בחובה את ההבטחה, שהגשמתה תתרחש מיד כשיכולת זו תגיע לכדי התפתחות.

אולם, לא לפני כן!

זהו העתיד הפרוש לפני כל נבט בעת זריעתו.

ועדיין...!

יצא הזורע לזרוע:

שם, במקום בו מרחף האלוהי והנצחי מעל הבריאה, ומגיע עד למהות העדינה ביותר והאת'רית של הבריאה, זהו השדה בו נזרעים זרעיהם של נבטי-הרוח האנושית.

ניצוצות נשלחים מן המהות אל מעבר לגבול, וצונחים אל הקרקע הבתולה של החלקים האת'ריים בבריאה, כמו פריקה חשמלית בעת סופה.

כאילו ידה היוצרת של רוח-הקודש מפזרת את הזרעים ברחבי החומריות.

בעוד הזרע מתפתח ומבשיל לאיטו לקראת הקציר, רבים מן הזרעים אובדים. הם אינם נובטים כלל, דהיינו, הם לא פיתחו את יכולותיהם הגבוהות יותר, אלא התקלקלו או נרקבו וכעת הם אובדים במרחב החומרי.

אלו שנבטו והצליחו לפלס דרכם החוצה מעל לפני השטח, נבדקים בקפדנות בעת הקציר, והממאנים לשמוע מופרדים מן הקשובים.

לאחר הקציר מופרד שוב הבר מן התבן בזהירות.

זוהי תמונתו הכללית של התהליך.

וכדי לזהות כעת את הרצון-החופשי, עלינו לעקוב בצורה מעמיקה יותר אחר התפתחותו של האדם בפועל:

העליון, הטהור ביותר בזהרו, שהוא הנצחי, האלוהי, נקודת-המוצא לכל, הראשית והסוף, המוקף במהות המוארת.

כאשר ניתזים כעת הניצוצות מן המהות אל מרגלותיה האת'ריים של הבריאה החומרית, נוצרת מהם מיד בועת-גז, מאותו סוג חומר הקיים באזור המעודן ביותר של אותה חומריות.

עמה חודר נבט-הרוח האנושית אל הבריאה, ושם, כמו כל דבר חומרי, הוא כפוף לשינויים וקמילה.

במצב זה עדיין הוא חופשי מקארמה וממתין לדברים האמורים להתרחש.

הרטט העוצמתי של החוויות מגיע ללא כל הפרעה עד למרגלותיה החיצוניים של הבריאה, אל ליבה של הבריאה, אל כל מהותה ומהלכיה.

גם אם מדובר ברמזים העדינים ביותר, הנמשכים מן האת'ריות האווירית הזו כמשב אוויר קליל, הם מספיקים לשם הערתו של הרצון הרגיש שבנבט-הרוח, ולהסב את שימת-לבו.

הוא מבקש לנגוס ברטט זה או אחר, לעקוב אחריו, או אם תרצו, להיגרר אחר הרטט, להימשך על-ידו.

כאן מתבצעת ההחלטה הראשונה של נבט-הרוח הרבגוני, אשר כעת יימשך לכאן או לשם, בהתאם לבחירתו.

כך נטווים כבר הסיבים העדינים הראשונים אל תוך המארג שיהפוך מאוחר יותר למרבד-חיי.

כעת יכול הנבט המתפתח לנצל כל רגע כדי להתמסר לרטטים השונים החוצים את דרכו כל העת.

מרגע שהוא עושה זאת, דהיינו - שואף לדבר-מה, יוכל לשנות את כיוונו ולעקוב אחר הסוג החדש שבחר, או במלים אחרות, להיגרר אחריו.

הודות לשאיפתו הוא יוכל לשנות כיוון בהגאי בין הזרמים, מרגע שאינו מעוניין עוד באחד מהם.

כך יוכל "לטעום" מזה או מן האחר.

בטעימות אלו הוא מבשיל יותר ויותר, רוכש יכולת-אבחנה לאיטו, ולאחר-מכן אף יכולת קבלת-החלטות, עד שלבסוף הוא הופך מודע ובטוח יותר בכיוון בו הוא אמור לפסוע.

הרטטים שהוא בוחר, שהסכים לעקוב אחריהם, משפיעים עליו כמובן באופן עמוק יותר.

הרטטים בהם הוא טובל מרצונו החופשי משפיעים על נבט-הרוח בהתאם לאופיים, והשפעה זו היא כמובן תוצאה טבעית מכוח חוק פעולת-הגומלין.

אולם נבט-הרוח נושא בקרבו יכולות אצילות וטהורות בלבד!

זהו המשא שעמו הוא אמור "לצמוח" בבריאה.

אם יתמסר לרטטים אצילים, הם יעוררו, בפעולת-גומלין, את היכולות הרדומות בנבט, יטלטלו, יחזקו ויגבירו אותן, כדי שעם הזמן יוכלו לצבור כוח ולהעצימו, ויפיצו ברכה בבריאה.

אנשי-רוח מתבגרים מסוג זה יהפכו למשרתים טובים בבריאה.

אולם אם יחליט לרתום עצמו בעיקר לרטטים נחותים, עלולים הללו להשפיע עליו עם הזמן בעוצמה כזו, שאופיים ייוותר אחוז בו ויאפיל על היכולות הטהורות שלו עצמו, ידחק אותן ולא יאפשר להן להתעורר ולפרוח.

בסופו של דבר ייחשבו יכולות אלו כ"קבורות", ויגרמו לאדם הנוגע בדבר להיחשב כמשרת גרוע של המשא שהופקד בידו.

נבט-הרוח לא יכול להיטמא מעצמו, שכן הוא נובע מן הטהור ונושא בחובו אך טוהר.

אולם לאחר שקיעתו בחומריות נטמאת המעטפת, שאף היא חומרית, עקב "טעימות" הרטטים הבלתי-טהורים בהם בחר מרצונו החופשי, דהיינו, על דרך הניסוי, והוא אף עלול להתייחס לטומאה זו, המכסה מבחינה חיצונית על האצילות הפנימית, כאילו היתה שלו, וממנה יקבל אף תכונות בלתי-טהורות, שהן שונות מן היכולות התורשתיות שהביאה עמה הרוח.

הנפש היא המעטפת המוגזת והאת'רית בלבד של הרוח והיא עומדת לרשותה אך-זרק בבריאה הגשמית.

לאחר חזרתה האפשרית אל הקיום הרוחני הטהור, המצוי בדרגה גבוהה יותר, מופשטת הנפש ונותרת אז הרוח בלבד, שללא מעטפת הנפש לא יכולה היתה כלל לחדור את גבולות הבריאה החומרית.

כניסתה מחדש, מכל מקום, חזרתה אל החומריות הגשמית, מתרחשת כעת באופן חי ומודע, שלא היה קיים קודם לכן בניצוץ היוצא.

כל אשמה וכל קארמה הם חומריים בלבד!

רק בתוך הבריאה החומרית הם מתקיימים, ולא בשום צורה אחרת!

הם גם אינם מועברים אל הרוח, אלא נאחזים בה בלבד.

זו הסיבה לכך שמתאפשרת היטהרות מכל אשמה.

ידיעה זו אינה משנה דבר, היא רק מאשרת את אשר מפיצות הדת והכנסייה באופן ציורי.

בראש ובראשונה אנו מזהים יותר ויותר את האמת הגדולה שהביא המשוח אל האנושות.

אף מובן הדבר שהכבדת משאו של נבט-הרוח על-ידי הטומאה בחומריות, לא יוכל עוד לשוב עם משא זה אל הרוחני, אלא יהיה חייב להישאר בחומריות עד שיפשוט מעליו את משא הטומאה וישתחרר ממנו.

ובהתאם לדרך הטבע, הוא יאלץ להישאר תמיד בתחום שבו מחייב אותו משקל משאו להימצא, כשהגורם המכריע בעניין זה הוא מידת הטומאה שדבקה בו.

אם לא יצליח להשיל מעליו את המשא עד ליום הדין, לא יוכל, על אף הטוהר שנותר תמיד בנבט-הרוח, לפתח את יכולותיו האמיתיות ולנוע כלפי מעלה, משום מעמס הטומאה העוטף אותו.

כובדה של הטומאה מעכב בעדו ומושך אותו לעבר כיליונה של החומריות כולה
*(הרצאה מס' 20: יום הדין).

ככל שגוברת מודעותו של נבט-הרוח במהלך התפתחותו, כך תקבל צורת המעטפת החיצונית את אופי-פנימיותו.

בין אם לעבר האצילות, או אל הנחיתות, דהיינו אל היופי, או אל הכיעור.

כל פניה שהוא מבצע יוצרת קשר בסיבים שהוא מושך אחריו, וככל שמתרבות הפניות השגויות, עם קשרים רבים לכאן ולשם העשויים להפוך לכעין רשת שבה יילכד ויחנוק את עצמו, וכך יקרוס כשהוא אחוז בתוכה, או שיהיה חייב לקרוע באלימות את דרכו החוצה ממנה.

הרטטים מהם הוא טועם או אליהם הוא מתמסר במהלך שיטוטיו, נותרים מחוברים ונמשכים כסיבים מאחוריו, כשהם מוסיפים לשלח לעברו גם את סוג הרטט שלהם בלא הפסקה.

אם ישמור כעת על כיוון זהה לאורך זמן, הסיבים הרחוקים יותר יתחזקו והשפעתם תהיה כמו זו של אלו הקרובים אליו.

אולם אם ישנה את מהלכו, ההצטלבות תגרום לרטטים להיחלש עוד ועוד, שכן הם עוברים דרך הקשרים, הפועלים כעמעם, המתחבר ונטמע בסיב החדש, שכיוונו ואופיו שונים.

הכיוון החדש, משום שהוא שונה באופיו, אם אינו נמנה על אותו סוג, גורם לפירוק הישן וממוסס אותו.

וכך זה ממשיך הלאה והלאה.

נבט-הרוח צומח, הסיבים מתעבים ומתחזקים, ויוצרים את הקארמה, שהשפעתה המאוחרת יותר עשויה להיות בעלת עוצמה כה רבה, עד שהיא מסיטה את הרוח אל "נטייה" זו או אחרת, שבסופו-של-דבר תפגע ביכולת קבלת-ההחלטות החופשית, ותנתב אותה לכיוון שכבר הוערך קודם-לכן.

וכך מתערפל הרצון-החופשי ואינו יכול עוד לפעול ככזה.

אם כן, הרצון-החופשי קיים מלכתחילה, אולם אחדים מרצונות אלו צוברים מאוחר יותר מעמס כה רב, המשפיע עליהם בעוצמה באופן שתואר לעיל, וכך הוא אינו יכול עוד להתקיים כרצון-חופשי.

נבט-הרוח המתפתח באופן כזה, מתקרב עוד ועוד אל עבר האדמה, שממנה יוצאים הרטטים החזקים ביותר, והוא עוקב אחריהם ומנווט על פיהם את דרכו במודע, או נכון יותר, מניח לעצמו "להימשך" על-ידם, כדי שיוכל לטעום במידה רבה יותר את המאפיינים התואמים שנבחרו בהתאם לנטייתו.

הוא מבקש לעבור מטעימות ל"נגיסות" של ממש, ומשם לעבר "הנאות".

הרטט מן האדמה והחוצה הוא כה עוצמתי משום שכעת נוסף אליו מרכיב נוסף התורם לחיזוקו:

הכוח-המיני הגופני בחומריות הגשמית!

* (הרצאה מס' 62: הכוח המיני ומשמעותו לגבי העלייה הרוחנית).

על כוח זה מוטל תפקיד ומוענקת לו יכולת, "לזהור" דרך התפישה הרוחנית כולה.

רק אז וכתוצאה מכך מקבלת הרוח את החיבור הנכון אל הבריאה החומרית, ולכן, רק אז היא יכולה לפעול בה במלוא כוחה.

רק אז יש לרוח את כל הנדרש כדי להגיע למימוש מלא בחומריות, לעמוד ביציבות בכל היבט שהוא, לאפשר פעולה חודרת ומחייבת, להיות חמושה כנגד כל דבר ומוגנת מכל דבר.

ומכאן מגיעים גלי-העוצמה הבלתי-רגילה, היוצאים מן החוויה הנחוות על-ידי האנשים שעל-פני-האדמה.

הם מגיעים אמנם רק עד למרחק אליו מגיעה הבריאה החומרית, אולם בתוך תחום זה הם רוטטים עד לשוליה העדינים ביותר.

אדם על-פני-האדמה שרוחניותו תהיה גבוהה ואצילה, ולפיכך יפנה אל זולתו באהבה רוחנית יותר וגבוהה יותר, יהיה זר להם, לא יוכל לקרב אל פנימיותם, מרגע שכוח-מיניותו כבה.

יחסר לו הגשר שיעבירו מעל לתהום ההבנה ושותפות-הרגש.

ואולם מרגע שאותה אהבה רוחנית תיצור חיבור טהור עם כוח-המיניות ותִּזְקֶה כתוצאה מכך, תזכה הזרימה בחומריות-הגשמית כולה בחיים חדשים, היא תהפוך מציאותית, ארצית ושלמה יותר ולפיכך אף מובנת יותר עבור יושבי-הארץ ועבור החומריות כולה.

רק אז הם יוכלו לספוג אותה אליהם ולחוש בה, ואז יוכלו לשאת בתוכם את הברכה שבבריאה, אותה ברכה שאמורה רוח-האדם להביא.

קיימת עוצמה מיוחדת בחיבור.

זוהי המטרה האמיתית, לפחות המטרה העיקרית של הדחף הטבעי, שהוא כה מסתורי וחסר-

גבולות. הוא נועד לאפשר לרוחניות לפתח בחומריות את כוח-השפעתה במלואו!
בלעדיו היתה הרוחניות נותרת זרה לחומריות מכדי שתוכל להשפיע בה בצורה נכונה.
מטרת הרבייה נמצאת בעדיפות השנייה בלבד.
היעד הראשי הוא הדחיפה כלפי מעלה שמקבל האדם באמצעות חיבור זה.
כך גם מקבלת רוח-האדם את מלוא כוחה, את חומה וחיותה, והופכת שלמה באמצעות מהלך זה.
ולכן, רק בשלב זה מוטלת עליו גם מלוא האחריות!
הצדק החכם של האל מספק לאדם, בנקודת-מפנה משמעותית זו, ובו-זמנית עמה, לא רק את
האפשרות, אלא גם את הדחף הטבעי לנער מעליו בקלות את כל הקארמה שהכבידה עד אז על
רצונו החופשי.
כך יוכל האדם לשחרר את רצונו באופן מלא, כדי להחזיר לו בצורה מודעת את כוחו להפוך לילדו
של האל בבריאה, לפעול בכיוון זה ולעלות באמצעות בינת-לבו הטהורה והמעודנת לרום,
שימשוך אותו לעברו מרגע שהשיל את גופו הגשמי.
אם לא יעשה זאת האדם, תהיה זו אשמתו בלבד; שכן עם כניסתו של כוח-המיניות פועם בו
בראש ובראשונה דחף עוצמתי כלפי מעלה, אל-עבר היופי האידיאלי ואל הטוהר.
דבר זה ניתן לראות אצל צעירים משני המינים, לפני שהושחתו.
לכן, אין לבלבל את שיגיונות הנעורים, שלעתים קרובות זוכים למרבה הצער ללעג מצד
המבוגרים, עם התלהבות שנות-הילדות.
ולכן ניתן גם לראות, בשנים אלו, את הדיכאונות הקלים הבלתי-מוסברים ואת הצפות-הרגש
העמוק.
השעות בהן נראה כאילו צעיר או צעירה נושאים את צער-העולם כולו על כתפיהם, כאשר מציף
אותם אותו רגש רציני ועמוק, אינן בלתי-מבוססות.
גם אותן תחושות של "אף אחד לא מבין אותי" השכיחות כל-כך, טומנות בחובן למעשה אמת
רבה.
מדובר למעשה בהכרה הזמנית בעיצובה השגוי של הסביבה, סביבה שאינה רוצה ואף אינה יכולה
להבין את הגישה המקודשת למעופו של הדימיון, והיא מרוצה רק כאשר תחושת-ההטפה החזקה
כל-כך בנפשות המבשילות, מופחתת לכדי תחושות מובנות, מפוקחות ו"מציאותיות יותר",
המותאמות להם כבני-אנוש, והנחשבות בעיניהם, כבעלי יכולת-תפישה חד-צדדית בלבד,
כנורמליות.
על-אף זאת יש אינספור חומרניים מאובנים, אשר חשו דבר דומה בתקופות דומות של קיומם,
כתזכורת, ואף פה ושם מדברים מדי-פעם ברצון ובנגיעה סנטימנטלית על תקופת-הזהב של
אהבתם הראשונה, אולי אף בגעגוע המסתיר כאב מסוים על דבר שאבד, ושלא ניתן לתארו בצורה

מפורטת יותר.

והם צודקים לחלוטין בכך!

נלקח מהם הדבר רב-הערך ביותר, או שהשליכו אותו בעצמם בקלות-דעת, כאשר נקברו תחת אפרוריות היום-יום של העבודה או הדבר המגוחך שהם מכנים "חברים" ו"חברות", או תחת ספרים ודוגמאות גרועים, שזוהרם בכל-זאת נגלה פה ושם לעיניהם במהלך חייהם, גרם ללבם הבלתי-מרוצה לפעום לרגע בעוצמה רבה ושיקע את רוחם בעצבות וכמיהה חסרות-הסבר.

אף שתחושות אלו מודחקות במהירות וזוכות לביטול מגחך מצידם, עדיין הם מעידים על קיומו של אוצר זה, ולמרבה המזל רק מעטים הם הטוענים שמעולם לא חוו אותו.

ועל אלו יש רק להצטער, שכן מעולם לא חיו באמת.

אולם אפילו אותם מושחתים, או שמא יש לומר ראויים לרחמים, עדיין חשים כמיהה כלשהי כאשר נקריט בפניהם הזדמנות להיפגש עם אדם שעושה שימוש נכון בדחף הזה, שהפך טהור והגביה את פנימיותו כבר כאן על-פני-האדמה.

השפעתם של געגועים מסוג זה אצל אנשים כאלו, במרבית המקרים מכל-מקום, היא הכרה בלתי-רצויה בזניחותם ובדידותם האישית, ההופכת לשנאה ועשויה אף להתפתח לזעם עיוור.

במקרים לא מעטים קורה אף שאדם, אשר מבחינה רוחנית כבר הגביה עצמו, מושך אליו את שנאתם של המונים, בלא שניתן יהיה לזהות סיבה חיצונית ואמיתית כלשהי לכך.

המונים אלו אינם מסוגלים עוד לדבר מלבד קריאות:

"צילבוהו, צילבוהו!"

זהו הבסיס לשורה ארוכה של קדושים-מעונים, שההיסטוריה האנושית רצופה בהם.

הגורם הוא הכאב העז שנגרם להם כשראו אצל אחרים דבר כה בעל-ערך, שלהם עצמם כבר אבד.

כאב שהם זיהו כשנאה בלבד.

אצל אנשים בעלי חום-פנימי רב יותר, שנתקפו דיכאון או נמשכו אל הזוהמה רק כתוצאה מדוגמאות גרועות - כאשר הם פוגשים באנשים בעלי פנימיות גבוהה - משתחררת כמיהה אל מה שלא הושג על-ידם גם בצורה של אהבה חסרת-גבולות והערצה.

אנשים כאלו, להיכן שלא ילכו, שם יראו סביבם תמיד רק בעד או נגד.

הם אינם מסוגלים לנקוט בעמדה של שוויון-הנפש.

חינם הזוהר והמסתורי של בתולה או נער צעיר שעדיין לא הושחתו אינו אלא חדוות-החיים הטהורה של הכוח-המיני המתעורר ומתאחד עם העוצמה-הרוחנית, אל עבר הגבוה והאציל, הנחוה על-ידי סביבתם הודות לרטט החזק הפועם בה!

הבורא הקפיד הקפדה יתרה שדבר זה יתרחש אצל האנשים רק בהגיעם לגיל בו רצונם

ופעולותיהם נעשים במודעות מלאה.

אז מתקיים המועד בו באפשרותם לנער מעליהם בקלות-יתרה את כל שנותר מחובר עדיין עם כוחם המלא, המצוי כעת ברשותם.

הנשירה אף תרחש מעצמה אם האדם ישמור על רצונו למען הטוב, דבר שהוא נדרש במועד זה לעשותו אף ביתר-שאת.

אז יוכל, כפי שמצביעות תחושותיו בצורה נכונה לחלוטין, לעלות בלא כל מאמץ אל הדרגה עליה הוא נמנה כאדם!

הביטו במצבם החולמני של הצעירים שעדיין לא הושחתו!

אין זו אלא תחושת-הדחף, השאיפה להינקות מכל הזוהמה, הכמיהה החמה אל עבר האידאל.

חוסר-השקט המניע, מכל-מקום, הוא הסימן שאין להתעכב, אלא יש לנער את הקארמה ולהתחיל בעלייתה של הרוח.

זוהי המשמעות הגדולה, נקודת-המפנה החשובה שהארץ מהווה עבור האנשים!

מלאות-הוד הן העמידה בתוך הכוח המושלם הזה והיכולת לפעול בתוכו ועמו!

כל עוד הכיוון בו בחר האדם הוא נכון.

ואולם אין דבר מעורר רחמים יותר מלהשחית כוחות אלו באופן חד-צדדי ובטירוף עיוור, המשתק את הרוח ומוציא-לריק את חלק-הארי מאותו דחף הנדרש כל-כך לשם העלייה.

ועדיין, במרבית המקרים נכשל האדם בתקופה יקרה זו, מניח לעצמו להיות מוסט לדרכים שגויות על-ידי סביבה "ידענית", המעכבת אותו ולעתים כה קרובות, למרבה-הצער, אף מדרדרת אותו כלפי מטה.

כך לא יוכל לנער מעל עצמו את הרטטים המערפלים האחוזים בו, ושאיןם אלא שואבים מתוכו את הכוח החדש הנוצר בו, וכך הם מסחררים יותר ויותר את רצונו-החופשי, עד שאינו מסוגל עוד לזהותו כלל.

כך היה המצב בעת ההתגשמות הראשונה על-פני-האדמה.

ובכל ההתגשמויות הנוספות, שנדרשו לאחר-מכן, כבר מביא עמו האדם קארמה חזקה הרבה יותר.

אך האפשרות לנער מעליו את הקארמה מתייצבת בכל פעם מחדש, ואף קארמה אינה יכולה להיות חזקה יותר מכוחה המלא של רוח-האדם הניצבת מולה, מרגע שנקשרה בקשר בל-ייתק, באמצעות כוח-המיניות, אל החומריות-הגשמית שעליה נמנית הקארמה.

אם בכל זאת לא ניצל האדם את ההזדמנויות הללו כדי להשיל מעליו את הקארמה שלו ולהשיב לעצמו את רצונו-החופשי כתוצאה מכך, אם הוסיף להסתבך, ואולי אף לשקוע עמוק כלפי מטה, עדיין נותר לו בעל-ברית רב-עוצמה שיסייע לו במאבק בקארמה ובעלייתו.

המנצח הגדול ביותר שקיים, זה שביכולתו לגבור על כל דבר.

חוכמתו של הבורא גרמה בחומריות הגשמית לכך, שהזמנים הקבועים אינם היחידים בהם ניתנת לאדם האפשרות למצוא סיוע מהיר יותר, בהם יוכל למצוא את עצמו ואת ערכו האמיתי, ואף לקבל לשם כך דחף עוצמתי יוצא-מגדר-הרגיל שיביאו להסב לכך את שימת-לבו.

כוח קסום זה, העומד לרשותו של כל אדם לכל אורך קיומו על-פני-האדמה, מוכן לסיוע בכל-עת, אשר נובע אף הוא מאותו חיבור בין הכוח-המיני ובין הכוח-הרוחני, ויכול לגרום לדחיקתה של הקארמה, הינו האהבה!

לא האהבה המשתוקקת של החומריות-הגשמית, אלא האהבה הגבוהה, הטהורה, שאינה יודעת אחרת מאשר הרצון לטוב עבור האדם האהוב, זו שלעולם אינה חושבת על עצמה.

גם היא נמנית על הבריאה החומרית, ואינה דורשת הכחשה או חרטה, אלא רוצה תמיד בטובתו של האחר, דואגת למענו, סובלת עמו, אולם אף חולקת עמו את האושר.

בבסיסה מצויה אותה תחושת שאיפה לאידיאלי, כמו זו שניתן למצוא אצל הצעירים שעדיין לא הושחתו בעת כניסתו של הכוח-המיני, אולם היא מעניקה השראה, גם אצל האדם האחראי, דהיינו הבוגר, לעשות שימוש במלוא-כוחו עד לדרגה הרואית, כדי שהיצירתיות והלוחמנות יתעצמו עד קצה גבול-יכולתם.

והדבר תקף בכל גיל!

מרגע שאדם מפנה מקום לאהבה טהורה, אחת היא אם מדובר באהבת גבר לאשה או להיפך, או אהבת חבר או חברה, אהבת אם ואב, אהבת הורה לילדו, כל עוד היא טהורה, היא מביאה עמה כשי את ההזדמנות להשיל את כל הקארמה, המשתחררת אז בצורה "סמלית" * (הרצאה מס' 37: סמליות בגורלו של האדם), כדי שיפרח הרצון החופשי והמודע, והוא יכול לכוון עצמו רק כלפי מעלה.

התוצאה הטבעית היא תחילתה של העלייה, השתחררות מן הכבלים חסרי-הערך שכבלו ודיכאו אותו.

הרגש הראשון העולה כאשר מתעוררת האהבה הטהורה, הינו פחיתות-ערך בהשוואה לאחר, האהוב. במלים אחרות, ניתן לכנות תהליך זה כהתפתחותן של הצניעות והענווה, דהיינו, קבלתן של מעלות גדולות יותר.

אחרי רגש זה מופיע הדחף, להניח יד מגוננת על האחר, למנוע מכל סבל לפגוע בו, ולהוליכו דרך נתיב פורח ושמשי.

"להוליכו בידו" אינו ביטוי ריק מתוכן, אלא הוא מתאר את בינת-הלב המתעוררת בצורה נכונה ביותר.

אולם טמון בכך ויתור על האישיות העצמית, רצון עז להעניק שירות, שהוא לבדו יכול להספיק כדי להשיל לפרק זמן קצר את כל הקארמה, מרגע שהרצון יציב ואינו נכנע לדחפים חושניים טהורים.

לבסוף, במקרה של אהבה טהורה, מגיעה גם השאיפה הבוערת לאפשר עשייתם של דברים גדולים באמת, במובנם הנאצל, עבור האדם האהוב. לא לפגוע או להזיק לו בכל ביטוי שהוא של מחשבה, מילה או מעשה.

ההתחשבות העדינה ביותר מתעוררת לחיים.

ואז יש לאחוז בתחושות טהורות אלו ולהציב בעדיפות ראשונה את כל האחרים.

לעולם לא לרצות ברעתו של אחר או לפגוע בו.

דבר כזה הוא פשוט בלתי-אפשרי, ובמקום זאת, מתגלה בפנים המגן הטוב ביותר, הכוח הגדול ביותר, היועץ והמסייע בעל הרצון הרב ביותר.

לכן מצביע גם המשוח שוב ושוב על כוחה העליון של האהבה!

הוא לבדו מנצח הכל ויכול לכל.

אולם תמיד רק בתנאי שלא מדובר באהבה ארצית משתוקקת בלבד, הנושאת בחובה את הקנאה והחטאים המקורבים לה.

הבורא בחוכמתו השליך גלגל-הצלה זה אל תוך הבריאה, שאינו רק פוגע בכל אדם לפחות פעם אחת בחייו, אלא אף מחזיק ומניף אותו מעלה!

וסיוע זה נמצא שם עבור כולם.

הוא אינו מבחין בגיל או במין, בעוני או בעושר, ביופי או כיעור.

לכן, האהבה היא מתנתו הגדולה ביותר של האל.

מי שהבין זאת, זכה בהצלה מכל מצוקה ובטוח מכל שפל בחייו!

הוא משתחרר, וכך הוא זוכה במהירות הגדולה ביותר ובקלות הרבה ביותר ברצונו החופשי הנקי והטהור, שיוליכו מעלה.

ואם ישקע למעמקים שיביאוהו לכדי ספקות, האהבה מסוגלת למשכו בעוצמה של סופה אל עבר האור, אל האל, שהוא עצמו האהבה.

מרגע שנעורה באדם בעקבות כל פגיעה שהיא האהבה הטהורה, נוצר בו גם הקשר הישיר עם האל, מקור האהבה כולה, וכך גם עם הסיוע העוצמתי ביותר.

ואולם אם יהיה לו לאדם הכל, אך אין בו אהבה, לא יהיה אלא פיסת מתכת חלולה, או פעמון מצלצל, אולם בלא כל חמימות, בלא חיים... מאומה!

מכל מקום, אם ימצא בתוכו אהבה אמיתית כלפי זולתו, כזו השואפת להביא לאחור האהוב אור ואושר, בלא לצמצמה בתשוקות חסרות היגיון, אלא למצוא בה הגנה שתעלה אותו מעלה, הוא ישרתה אף בלא שיידע, שכן בכך הוא הופך עצמו לנותן ומעניק חסר-פניות.

ושירות זה ישחררו!

רבים יטענו כאן בוודאי:

בדיוק כך אני עושה הלא, או לכל הפחות מנסה!

אני מנסה בכל אמצעי העומד לרשותי להקל על חיהם הארציים של אשתי או משפחתי, להציע להם הנאות, בכך שאני מתאמץ לרכוש את כל הדברים שיספקו להם נוחות, חיים נעימים וחסרי-דאגות.

אלפים יטפחו על חזם, יחושו עצמם מורמים ויחשבו שמי יודע כמה הם טובים ואצילים.

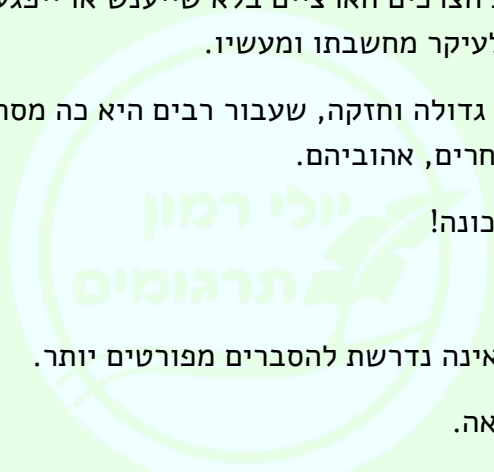
הם טועים!

זו אינה האהבה החיה!

אהבה כזו אינה ארצית וחד-צדדית, אלא מדרבנת בו זמנית בחוזקה רבה אל-עבר הרום, האצילות והאידיאל.

אמת, אל לו לאיש לשכוח את הצרכים הארציים בלא שיענש או ייפגע מכך, אל לו להתעלם מהם, אולם אף אינו רשאי להפכם לעיקר מחשבתו ומעשיו.

מעל כל זה מרחפת השאיפה, גדולה וחזקה, שעבור רבים היא כה מסתורית, להיזת עבור עצמם באמת, כל מה שהם עבור האחרים, אהוביהם.

ושאיפה זו היא היא הדרך הנכונה!

היא מובילה תמיד רק מעלה.

האהבה האמיתית, הטהורה, אינה נדרשת להסברים מפורטים יותר.

כל אדם חש בדיוק כיצד נבראה.

לעתים קרובות הוא מנסה להונות את עצמו, כאשר הוא מזהה את שגיאותיו וחש בבירור עד כמה הוא עדיין רחוק מן האהבה הטהורה באמת.

אולם אז עליו לאסוף את עצמו, אל לו להסס ולהיגרר לבסוף לכדי טעות; שכן ללא אהבה טהורה, לא יוכל עוד להגיע אל הרצון החופשי!

כמה הזדמנויות הוצעו לו לאדם, להתעשת ולעלות מעלה, בלא שעשה בהן כל שימוש.

כל תלונותיו וכל חיפושיו, לפיכך, הם ברובם אינם אמיתיים!

הם אינם רוצים כלל, מרגע שנדרשת מהם תרומה כלשהי מצידם, גם אם מדובר בשינוי קטן בלבד של הרגלים ונקודות מבט.

ברובם המכריע אלו הם שקרים, הונאה עצמית!

אלוהים אמור להגיע עדיהם ולהרימם מעלה, בלא שייאלצו לוותר על נוחותם האהובה ועל סגידתם לעצמם.

אז אולי יסכימו להצטרף אליו וללכת עמו, אולם לא לפני שיצפו למילת תודה מיוחדת מן האל.

הניחו לשדים הללו ללכת בדרכם אל האבדון!

הם אינם שווים שמישהו יתאמץ עבורם.

הם תמיד יחלפו על פני ההזדמנויות המושטות להם, כשהם מתלוננים ומתפללים.

ואולם אם פעם יאחז אדם בזה בכל-זאת בהזדמנות שניתנה לו, ללא ספק יפשיט אותה מכל עדיי האצילות, הטוהר, והענווה, כדי לגלול את הדבר היקר ביותר עמו אל עבר מדמנת התשוקה.

על המחפשים והידענים להחליט סוף-סוף, ולעקוף אנשים אלו!

אל להם לחשוב שהם מרצים את האל במעשיהם כאשר הם נושאים את דבריו ומפיצים את רצונו לכל עבר בנזיד-עדשים ומנסים ללמד אותם עד שנראה כאילו האל משתטח לרגליהם ומתחנן שיגדילו את חוג מעריציו.

זהו חילול-הקודש כאשר במילותיו אוחזות ידיים מזוהמות.

אין לשכוח את האמירה "אל תשליכו פניניכם לפני החזירים".

ומקרים אלו אינם שונים.

בזבז-זמן חסר-ערך אשר בלתי-אפשרי שיתרחש בהיקף כזה בלא לגרום לבסוף נזק בדיעבד.

יש לסייע למחפשים בלבד.

חוסר-השקט הכללי שצף ועלה באנשים רבים, החקירות והחיפושים אחר מוצאותיו של הרצון-החופשי הוא מוצדק לחלוטין, ומהווה סימן לכך שהגיעה העת. הוא מתחזק הודות לכמיהה הבלתי-מודעת והחשש שאיחרו את המועד.

כך נשמרת חיותו של החיפוש לאורך-זמן.

ואולם בחלקו הגדול, זהו חיפוש שווא.

רוב האנשים כיום אינם יכולים עוד להפעיל את רצונם-החופשי, משום שהם שקועים עמוק מדי!

הם מכרו אותו וסחרו בו... לחינם!

על-כל-פנים, אל להם להאשים את האל, כפי שהם מנסים לעשות פעמים כה רבות, בעזרת כל פרשנות אפשרית, כדי לנקות עצמם מאחריות, אלא עליהם להאשים בכך את עצמם בלבד.

וגם אם האשמות עצמיות אלו היו ספוגות במרירות הרבה ביותר, בכאב הנואש ביותר, עדיין לא יוכלו להיות עוצמתיות דיין כדי לאזן את ערכו של אשר אבד, אשר הודחק או הוצא לריק בחוסר-היגיון.

על אף זאת יכול האדם למצוא את הדרך להתאוששות, מרגע שיעשה מאמץ כנה לשם כך.

אולם רק אם יבקש זאת ממעמקי פנימיותו.

אם שאיפה זו מיה בתוכו באמת ומעולם לא דעכה.

התשוקה לשם כך חייבת לבעור בתוכו.

ואם יצליח להעמיד לרשותה את כל קיומו-הארצי יעמוד הדבר לזכותו; שכן הכמיהה המחודשת להשבת הרצון-החופשי היא הכרחית ואמיתית דייה עבור האנשים!

נוכל גם, במקום "כמיהה מחודשת", לומר "חפירה פנימית" או "היטהרות חופשית". זה יהיה אותו הדבר. אולם כל עוד האדם חושב ומהרהר בכך בלבד, הוא לא יוכל להשיג דבר.

המאמץ והדבקות הרבים ביותר לא יצלחו כאן, משום שבאמצעות חשיבה והרהור הוא לעולם לא יוכל לחצות את מחסום הזמן והמרחב, דהיינו, לא עד אל המקום בו מצוי הפתרון.

ומשום שחשיבה והרהור הם כיום הדרך העיקרית המוכתבת לכל מחקר, הרי שלא ניתן לצפות שתחול התקדמות כלשהי מעבר לדברים הארציים בלבד.

אלא אם ישתנו האנשים מבסיסם.

השתמשו בתקופת קיומכם הארצי!

חשבו על נקודת המפנה-הגדולה, הנושאת עמה תמיד גם את האחריות המלאה!

מסיבה זו ילד עדיין אינו בשל דיו מבחינה רוחנית, שכן הקשר בין הרוחני והגשמי עוד לא נוצר באמצעות הכוח-המיני.

רק עם רגע כניסתו של כוח זה יוכלו תחושותיו להגיע לעוצמה, שבה יהיה מסוגל לחדור דרך הבריאה החומרית באופן שיטבע בה חותם, יעצב וישנה אותה מחדש, ובכך ייקח על עצמו אחריות מתוך הסכמה מוחלטת ומלאה.

קודם לכן גם השפעת הגומלין אינה חזקה דיה, משום שפעולתה של בינת-הלב חלשה בהרבה.

הקארמה, לפיכך, אינה יכולה להיות עוצמתית כל-כך בעת ההתגשמות הראשונה על-פני האדמה * (הגעת האדם אל הקיום הארצי), אלא לכל היותר יכולה להיות משמעותית לגבי התנאים בהם התרחשה הלידה, כדי שהנשמה, בעת קיומה הארצי, תוכל לסייע בהשתחררות מן הקארמה על-ידי זיהוי תכונותיה.

נקודות המשיכה של מין אל מינהו ישחקו, במקרה זה, תפקיד חשוב.

אולם כל זה רק בצורה מוחלטת.

הקארמה העוצמתית והחודרת באמת נקשרת לאדם רק מרגע שמתקיים בו חיבור בין הכוח-המיני והכוח-הרוחני, שבאמצעותם הוא לא רק מותאם בצורה מלאה לחומריות, אלא אף מסוגל להתעלות מעליה בכל הקשר, אם רק יתאים עצמו לכך.

עד לשלב זה אפילו האופל, הרשע, אינו יכול להגיע אל האדם באופן ישיר.

ילד מוגן מפניו הודות לפער בינו ובין החומריות.

כאילו הם נפרדים זה מזה. הגשר המחבר ביניהם חסר.

לכן שומעים רבים יבינו טוב יותר כעת, מדוע מוגנים הילדים במידה הרבה ביותר מפני הרשע, וזה ידוע לכל.

ואולם באותן דרכים אותן בונה הגשר של הכוח-המיני המופיע, ושעליו יכול האדם לצעוד במלוא-אונן, יכולים לחדור אליו גם כל הדברים האחרים, אם לא יעמוד על המשמר במידה מספקת.

דבר מכל זה לא יוכל להתרחש, על-כל פנים, קודם שיהיה בידו גם הכוח להגן על עצמו.

בשום רגע לא מתקיים חוסר-שיוויון, המהווה צידוק לבקשת סליחה.

כך גוברת אחריותם של ההורים במידה עצומה.

אבוי לאלו אשר ימנעו מילדיהם, באמצעות לעג או חינוך שגוי, או אף על-ידי מתן דוגמה גרועה, עליהם נמנים כל המאמצים בתחומים השונים, את ההזדמנות להשיל את הקארמה שלהם ולעלות.

פיתויי החיים-הארציים הרי ממילא מושכים אותנו לכאן ולשם.

ומכיוון שלאנשים המתבגרים לא מוסברת עמדת-הכוח האמיתית שלהם, הם אינם משתמשים כלל בכוחם, או שממעיטים מדי לעשות כן, או שהם מכלים אותו בצורה בלתי-אחראית כאשר הם עושים בו שימוש בלתי-נכון וגרוע.

וכך הקארמה, שהיא בלתי-נמנעת במצב של בורות, מתיישבת בעוצמה גוברת והולכת, שולחת את קרניה דרך כל נטייה שהיא, כדי להשפיע עליה או על אחרת ולהגביל כך את הרצון-החופשי בעת קבלת-ההחלטות, עד שיחדל להיות חופשי.

תוצאה נוספת לכך היא, שרוב האנושות אינה מסוגלת עוד להפעיל את רצונה-החופשי.

היא כבלה עצמה, נקשרה, שועבדה באשמתה שלה.

כמה ילדותיים ובלתי-ראויים נראים האנשים בכך, אם הם מנסים לדחות את המחשבות על אחריות בלתי-נמנעת, ומעדיפים להאשים את הבורא בחוסר-צדק!

כמה מגוחך הוא להעמיד פנים כאילו אין להם כלל רצון-חופשי משל עצמם, אלא הם מנוהלים, נדחפים, משוטחים ומעוצבים, בלא שיוכלו לעשות דבר בנדון. לו רק היו מקדישים רגע אחד להבנה, איזה תפקיד עלוב הם ממלאים למעשה בעשותם כן.

לו רק, מעל לכל, היו מתבוננים פעם אחת בעצמם במבט ביקורתי, בהתייחס לכוחות שהוענקו להם, כדי לזהות באיזה חוסר-היגיון הם מכלים אותם על זוטות ודברים נדושים וברי-חלוף, כיצד הם מעלים אותם לכדי חשיבות בזויה, חשים עצמם בעלי-כוח בדברים המציגים אותם בגודל כה מזערי ביחס לייעודם האמיתי כאדם בבריאה.

האדם של היום הוא כמו גבר שניתנה לו ממלכה, והוא מעדיף לכלות את זמנו בצעצועים ילדותיים פשוטים.

מאליו יובן, ולא ניתן אף לצפות אחרת, שהכוחות העצומים שניתנו לאדם, יביאו לאבדנו אם לא ילמד לנווטם ולנהלם.

זהו המועד האחרון להתעוררות!

על האדם לעשות שימוש מלא בזמן ובחסד שהוענקו לו בכל חיים-ארציים.

אין לו עדיין כל מושג עד כמה דחוף צורך זה.

מרגע שישחרר שוב את רצונו-הכלוא, יחל לשרתו כל אשר נראה כעת, לעתים כה קרובות, כאילו פועל נגדו.

אפילו הקרינה המגיעה מן הכוכבים, ושרבים כל-כך יראים מפניה, נמצאת שם כדי לשרתו ולסייע לו.

אחת היא מאיזה סוג היא.

וכל אחד יכול לעשות זאת, אחת היא מהי עוצמתה של הקארמה שנאחזה בו!

גם אם הקרינה מן הכוכבים נראית בעיקר בלתי-מיטיבה.

היא תהיה בלתי-מיטיבה רק כאשר הרצון אינו חופשי.

אולם גם שם היא רק תיראה כזו; שכן לאמיתו-של-דבר נועדה לישועתו, אם לא יידע עוד כיצד לסייע לעצמו.

במקרה כזה יהיה על האדם להגן על עצמו, ולשם כך יתעורר וייאלץ לעמוד על המשמר.

הפחד מקרינת הכוכבים, על-כל-פנים, אינו במקומו, משום שהשפעות-הלוואי שלהן אינן אלא סיבי הקארמה הסובבים את האדם הנדון.

הקרינה אינה אלא יוצרת ערוצים, אליהם מתנקזת כל הקארמה המרחפת סביב האדם, כל-עוד היא תואמת בסוגה את סוג הקרינה.

אם קרינות הכוכבים אינן מיטיבות, הרי תחדור לערוצים אלו רק קארמה בלתי-מיטיבה עבור אותו אדם, המתאימה בדיוק לאופיים של ערוצי הקרינה, ולא אחרת.

כך גם במקרה של קרינה מיטיבה.

וכאשר היא מובלת באופן מצטבר, הרי היא עשויה גם לפעול על האדם באופן מוחשי.

אולם במקום בו לא קיימת קארמה גרועה, הרי שגם קרינות-כוכבים בלתי-מיטיבות אינן יכולות להשפיע לרעה. לא ניתן להפריד בין האחד למשנהו. וגם כאן ניתן לזהות, שוב, את אהבתו הגדולה של הבורא.

הכוכבים מפקחים על השפעות הקארמה, או מסיטים אותן.

בהתאם לכך, קארמה רעה אינה יכולה לפעול באופן עצמאי בלא הפרעה, אלא חייבת לאפשר לאדם פרקי-זמן לנשימה, משום שהכוכבים שולחים קרניהם לחלופין, והקארמה הרעה אינה יכולה לפעול בזמנים בהם הקרינות הן מיטיבות!

בזמנים אלו היא פוסקת וממתינה עד שיגיעו שוב קרניים בלתי-מיטיבות. לפיכך לא ניתן לדכא את האדם בקלות כה רבה.

אם לצד קארמה רעה של אדם לא נעה גם קארמה טובה, אשר תשפיע בעת קרינה מיטיבה של הכוכבים, הרי שקרינה מיטיבה זו תשפיע, לכל הפחות כך, שתהיינה הפוגות בסבלו של האדם בזמנים בהם היא מתקיימת.

וכך, גם כאן משתלב גלגל אחד של התרחשויות במשנהו.

האחד מושך אחריו את השני בעקביות קפדנית ומפקח, בו-זמנית, כדי שלא יוכלו להתרחש אי-סדרים.

וכך זה נמשך - כמו מנגנון ענק של גלגלי שיניים.

מכל הצדדים אוחזות שיני-הגלגלים בחדות ובדיוק זו בזו, מניעות הכל הלאה, קדימה, לעבר ההתפתחות.

ואולם בתווך ניצב האדם עם כוחו העצום שהופקד בידו, והוא הקובע, באמצעות רצונו, את כיוונו של אותו מנגנון ענק.

אך תמיד עבור עצמו בלבד!

הוא יכול להוליכו מעלה או מטה.

קביעה זו בלבד היא המכרעת עבור הקץ.

ועם זאת, מנגנון הבריאה אינו בנוי מחומר קשיח, אלא מצורות וישויות חיות, הפועלות כולן יחד כדי ליצור כך את הרושם הרב ביותר.

מארג נפלא זה כולו נועד אך ורק לסייע לאדם, לשרתו כל עוד אינו מחבל בכוח שהופקד בידו באמצעות התנהגות ילדותית או משתמש בו באופן שגוי.

בסופו של דבר, עליו להתאים עצמו בצורה אחרת, כדי שיהיה מה שאמור היה להיות.

ציות, למעשה, אינו אלא הבנה!

שירות הוא סיוע.

סיוע, מכל-מקום, משמעו שליטה.

בזמן קצר יכול כל אדם לשחרר את רצונו, כפי שאמור להיות.
ובכך ישתנה עבורו הכל, משום ששינה תחילה את פנימיותו.
אולם עבור אלפים ומאות-אלפים, עבור מיליוני אנשים יהיה זה מאוחר מדי, משום שאינם רוצים בשינוי.
הרי זה אך טבעי, שהכוח השקרי שהשתלטת יהרוס את המנגנון, שאמור היה לשרת את ביצוע העבודה המבורכת.
וכאשר יתרחש הדבר, ייזכרו כל המהססים פתאום לחזור אל התפילה, אולם אז לא ימצאו כבר את הדרך הנכונה, היחידה שתוכל לסייע בידם.
אם יזהו אז את שגיאתם, ישקעו במהירות בייאוש וגידופים, ויטענו בהאשמות כי לא ייתכן שהאל קיים, אם הוא מאפשר זאת.
בצדק-הברזל אינם מעוניינים להאמין, ועוד פחות מכך באפשרות שניתן להם הכוח לשנות הכל עדיין במועד.
ואף לא שכל זה כבר נאמר להם תכופות במידה מספקת.
אך עבור עצמם הם מבקשים בעקשנות ילדותית אל רחום וחנון, שיסלח לכל משוגותיהם.
רק בדרך זו הם מבקשים להכיר בגדולתו!
להבנתם, כיצד ייתכן שהאל יעשה דבר כזה לאלו שחיפשו אותו תמיד בכנות אמיתית, בדיוק אותה כנות שבעטייה זכו ללעג, גיחוך ורדיפות מצד אלו המצפים לסליחה?
טפשים הנחפזים בעיוורונם וחירשותם, שוב ושוב, תמיד לעבר הרס-עצמי, הרס שהם עצמם יוצרים בקנאות.
עדיף להם שיישארו באופל, אליו הם שואפים בעקשנות של יודעי-כל-מטעם עצמם.
רק מתוך החוויה האישית יוכלו עוד לשוב לשפיותם.
לכן יהיה האופל המורה הטוב ביותר עבורם.
אולם יגיע היום, תגיע השעה, שבהם גם דרך זו תהיה מאוחרת מדי עבורם, משום שלא יספיקו להם עיתותיהם להגיע באמצעות החוויה אל ההכרה הסופית, ואף לא להשתחרר מן האופל ולעלות מעלה.
ולכן הגיעה העת להתמודד סוף-סוף בכנות עם האמת.